

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové **ve věci**

žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 421 96 451
se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova 1106/19,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, IČO 660 03 008
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, P. O. Box 9, Praha 1,

za účasti: **Správa železniční a dopravní cesty**, IČO 709 94 234
se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 11. 2016, č. j.: 49/2016 - 130/SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 11. 2016, č. j.: 49/2016-130/SPR/3, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016, č.j. 49/2016-130/SPR/3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Drážního úřadu (dále také jako „úřad“) ze dne 12. května 2016, č.j. DUCR-29475/16/Ho (dále také jako „prvostupňové rozhodnutí“), jehož výrokem byla žalobci podle § 10 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále také jako „zákon o dráhách“), uložena povinnost provést nezbytná opatření k odstranění vzniklého zdroje ohrožení dráhy, a to odstranit všechny stromy rostoucí na pozemku p.p.č. 1325/1, k. ú. 705250 Nová Role, obec 555398 Nová Role,

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

okres Karlovy Vary, které svojí výškou a dopadovou vzdáleností mohou ohrozit provoz na regionální dráze Karlovy Vary dolní nádraží – Potůčky, a to v mezistaničním úseku Nová Role – Nejdek, v žel. km 13,100 – 14,100, vlevo i vpravo podél trati, přičemž odstranění stromů bude provedeno za součinnosti provozovatele dotčené železniční dráhy, tj. Správy železniční dopravní cesty, s.o., oblastního ředitelství Ústí nad Labem, se sídlem Železničářská 1386/31, 400 03 Ústí nad Labem (dále také jako „SŽDC“). Veškeré kroky při odstraňování ohrožení dráhy pak byl žalobce povinen projednat s výše uvedeným provozovatelem dráhy.

2. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu č. 144/2002 Sb. ze dne 6.3.2002. Z nálezu dovodil, že drážní úřad musí naříditi odstranění nebezpečí pro dráhu v celém rozsahu vyžadovaném veřejným zájmem na bezpečném a plynulém provozování drážní dopravy. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2.4.2014, sp.zn. 25 Cdo 2358/2013 pak současně plyne, že takovým nebezpečím může být i zdravý strom. Zejména pak jde o stromy, které s ohledem na svou výšku a vzdálenost od průjezdného profilu dráhy jsou schopny způsobit mimořádnou událost ve smyslu § 49 zákona o dráhách. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu pak vyplývá, že stav, kdy v důsledku jednání vlastníka, ať ve formě konání či opomenutí, na jeho pozemku vyrostl strom představující pro provoz dráhy nebezpečí, je stavem protiprávním. Otázka hospodářského plánu lesního hospodáře není v tomto ohledu relevantní. Podle § 10 odst. 1 zákona o dráhách správní úřad nerozhoduje o škodě či odpovědnosti z ani, nýbrž o odpovědnosti za vznik nebezpečí pro dráhu.
3. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí používá nelogickou argumentaci, která popírá úpravu odstranění zdroje ohrožení obsaženou jednak v zákoně č. 289/1995, lesní zákon, jednak v zákoně o dráhách. Ze strany žalovaného nebyl předložen žádný důkaz, který by svědčil o zavinění žalobce, jež by způsobilo ohrožení bezpečnosti provozu železnice. Žalobce na předmětných pozemcích hospodáří podle platného lesního hospodářského plánu, který je napadeným rozhodnutím v podstatě označen za nezákonný. Žalobce nesouhlasil s interpretací nálezu Ústavního soudu č. 144/2002 Sb. provedenou žalovaným. Zejména nesouhlasil se závěrem, že nálezy vyvodil objektivní odpovědnost vlastníků pozemku v okolí železniční dráhy za případný vznik škody na zdraví a majetku s tím, že v souvislosti s touto odpovědností je spojena povinnost hradit náklady provedených opatření, a to bez ohledu na zavinění.
4. Žalovaný z odůvodnění uvedeného nálezu citoval pouze účelově zkrácené pasáže, opomněl tak například skutečnost, že Ústavní soud v nálezu ve vztahu k náhradě nákladů a škod vzniklých nezbytnými opatřeními k odstranění zdroje ohrožení dráhy zdůraznil nutnost postupu dle principu přiměřenosti, přičemž zásadní význam má v tomto ohledu § 419 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále také jako „starý občanský zákoník“), který stanoví, že kdo odvracel hrozící škodu má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů a na náhradu škody, kterou přitom utrpěl, i proti tomu, v jehož zájmu jednal, a to nejvýše v rozsahu odpovídajícím škodě, která byla odvrácena. Právo na náhradu takových výdajů přitom směřuje i vůči tomu, v jehož zájmu daný subjekt jednal.
5. V návaznosti na výše uvedené namítl žalobce opomenutí důležité části odůvodnění citovaného nálezu ÚS, a sice závěru, že § 10 zákona o dráhách postihuje případy, při nichž k ohrožení provozu dráhy došlo činnostmi nebo opomenutím majitele, resp. provozovatele zdroje ohrožení, a tím porušení povinností vlastníka, přičemž jestliže tuto svou povinnost vlastník ke dráze přilehlé nemovitosti opomenul, připadá podle § 10 zákona o dráhách drážnímu správnímu úřadu, aby majiteli nebo provozovateli zdroje ohrožení jeho odstranění nařídil s tím, že jestliže tak neučiní, rozhodl o odstranění zdroje ohrožení na jeho náklady. Dovození povinnosti nést náklady na příslušná opatření je na místě pouze tehdy, pokud došlo ze strany vlastníka nemovitosti k porušení prevenční povinnosti. Žalobce v posuzovaném případě nikdy neporušil prevenční povinnost, což dokládá skutečnost, že za součinnosti SŽDC případné zdroje ohrožení železnice vždy odstranil. Na předmětných

pozemcích proběhla dne 25. 11. 2013 pochůzka za účasti zástupců SŽDC, byl přitom vyhotoven zápis, ze kterého vyplývá, že žalobce se zavázal v letech 2014-2020 provést odstranění stromů představujících ohrožení pro dráhu, plošné kácení však bylo vyloučeno.

6. Žalovaný v rámci výkladu výše uvedeného nálezu nereflektoval změnu právní úpravy, ke které v mezidobí došlo, kdy ustanovení § 415 – 420 starého občanského zákoníku byla nahrazena § 2900 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, přičemž judikaturou i právní teorií je přijímán závěr, že aplikační rozsah nových ustanovení je užší, neboť prevenční povinnost se ukládá pouze při konání, tedy aktivním jednání subjektu a stíhá subjekt jen tehdy, vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklost soukromého života. Podstatným pro projednávaný případ je zejména § 2927 odst. 2 občanského zákoníku, podle něhož se provozovatel dopravy může zprostit povinnosti k náhradě škody jen tehdy, prokáže-li, že škodě nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat jen tehdy, pokud škoda nebyla způsobena okolnostmi, které mají původ v provozu.
7. Není správný výklad, podle kterého by vlastník lesa, resp. lesního pozemku, odpovídal jinému za škody, které vzniknou v důsledku prosté existence lesa. Tomu odpovídá i např. stanovená povinnost vlastníků nemovitostí sousedících s lesem činit na svůj náklad nezbytná opatření zabezpečující jejich majetek před případnými škodami, které mohou být způsobeny „vyšší mocí“, jako např. sesuv půdy nebo pád stromů z lesních pozemků. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření poté stanoví orgán státní správy lesů, v daném případě drážní úřad, přičemž povinnost odstraňovat zdravé stromy z žádného zákona nevyplyvá.
8. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak žalobce spatřoval v nedání možnosti vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, v nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu jeho neurčitosti, kdy nevymezuje přesný rozsah nařízené těžby, přičemž potenciální nebezpečí může představovat např. i strom na svahu vzdálený od dráhy 100 m, a proto není jasné, zda i takový strom má být pokácen či nikoliv.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se nikterak nevypořádal s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, a sice že pokud by jí bylo dáno za pravdu, znamenalo by to, že lesní pozemky v sousedství dráhy podléhají z hlediska § 10 zákona o dráhách jinému režimu, než ostatní pozemky. Žalovaný zdůraznil, že § 22 lesního zákona ve svém rozhodnutí neopomenul, avšak aplikační přednost má v daném případě § 10 zákona o dráhách, neboť opačný postup by znamenal rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný dále upozornil, že v daném případě se nejedná pouze o ochranu práv vlastníka pozemku sousedícího s lesem, jako v případě § 22 lesního zákona, ale zejména o ochranu práv třetích osob na dráze, a to zejména jejich života a zdraví. Nadto žalovaný zdůraznil, že § 10 zákona o dráhách byl přijat později, než § 22 lesního zákona, a proto je třeba postupovat v souladu se zásadou *lex posterior derogat legi priori*.
10. Veřejný zájem na bezpečném a plynulém provozu drážní soustavy, resp. na ochraně života a zdraví osob na dráze vyžaduje, aby stromy představující nebezpečí pro uvedené hodnoty byly preventivně odstraněny. Předmětné stromy představovaly ohrožení už jen tím, že vzhledem ke své výšce a vzdálenosti od trati by v případě svého pádu zasáhly do trati, a pokud by se tak stalo bezprostředně před jedoucím vlakem, způsobily by újmu na životě či zdraví osob ve vlaku. Odpovědnost za skutečnost, že takové stromy na pozemku žalobce vyrostly, přitom nese pouze žalobce, který ostatně nikterak nerozporuje, že stromy na předmětném pozemku takto vyrůst nechal, čímž je prokázána jeho odpovědnost za uvedený stav. Odpovědnost vlastníka pozemku sousedícího s železnicí je dle § 10 zákona o dráhách založena jak konáním, tak opomenutím, přitom je irelevantní, zda žalobce na pozemku hospodáří v souladu s lesním hospodářským plánem či nikoliv. Výjimkou z uvedené odpovědnosti jsou pouze přírodní vlivy

coby vlivy, které vlastník pozemku sousedícího s dráhou nemůže nikterak ovlivnit, což ovšem není posuzovaný případ.

11. Ohledně náhrady nákladů spojených s odstraněním nebezpečných stromů žalovaný uvedl, že tato problematika je upravena samotným § 10 zákona o dráhách, a není proto třeba zabývat se úpravou obsaženou v občanském zákoníku. Bylo by nesmyslné, aby žalobci byly náklady na vykácení stromů uhrazeny, když tato nebezpečí pro dráhu způsobil svým postupem přinejmenším ve formě opomenutí. Povinnost odstranit jakýkoliv (i zdravý) strom, který představuje nebezpečí pro dráhu, plyne přímo z § 10 zákona o dráhách. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2358/2013, ve kterém Nejvyšší soud dovozuje, že ohrožením pro dráhu může být i zdravý strom.
12. Jde-li o neumožnění vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, žalobce nespecifikoval, jak byla jeho práva postupem správního orgánu zasažena, z tohoto pohledu se jeví tvrzení žalobce jako účelové. Je sice pravdou, že prvostupňový správní orgán žalobce formálně nevyzval, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřil dle § 36 odst. 3 s. ř., avšak vzhledem k tomu, že žalobce své stanovisko k podkladu rozhodnutí fakticky vyjádřil již v protokolu o kontrole a dále svého práva vyjádřit se již nevyužil a následně se v odvolání od svého stanoviska nikterak neodchýlil, je tento žalobní bod formalismem. Pokud lze absenci výzvy dle § 36 odst. 3 s. ř. vůbec považovat za procesní vadu, pak rozhodně nikoliv takovou, aby mohla mít vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí.
13. Ve vztahu k žalobní námitce nedostatečné konkrétnosti výroku prvostupňového rozhodnutí navrhl žalovaný v této části žalobu odmítnout pro nepřípustnost dle § 68 písm. a) s. ř. s., neboť tuto námitku žalobce neuvedl ve svém odvolání, a tedy nevyužil všechny opravné prostředky poskytnuté mu zákonem. Jinak je tento žalobní bod také neopodstatněný, neboť žalobce má jako předmět svého podnikání zajišťování provádění činností zabezpečujících optimální plnění všech funkcí lesů, pročež jednoznačně disponuje dostatečnou odborností, aby mohl určit, které stromy na předmětném pozemku mohou ohrozit provoz na regionální dráze. Obdobně je nepřípustné ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. tvrzení žalobce, že byly porušeny zásady správního řízení. Nad rámce toho žalovaný podotkl, že neshledal porušení žádné z uvedených zásad správního řízení. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta, resp. v částech odmítnuta jako nepřípustná.
14. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání v rozsahu žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Ve vztahu k žalobní námitce neurčitosti a nevykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí se soud předně neztotožnil s názorem žalovaného, že žaloba by měla být v rozsahu této námítky odmítnuta. Odmítnutí žaloby pro její nepřípustnost spočívající v nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení přichází do úvahy při nepodání opravného prostředku předpokládaného procesním předpisem. Takový stav v daném případě nenastal, přitom lze doplnit, že obecně lze v žalobě uvést i žalobní body nové, v opravném prostředku podaném v rámci správního řízení nenamítané. Jde-li pak o žalobní bod samotný, pak lze konstatovat, že z prvostupňového rozhodnutí je patrné, jaké stromy mají být odstraněny. Vykácen přitom nemá být stejně široký pruh kolem dráhy, naopak je nezbytné rozlišovat profil okolí dráhy tak, aby mohlo být aplikováno dostatečně určité kritérium dopadové vzdálenosti stromů do dráhy. Námitku neurčitosti výroku soud shledal nedůvodnou, neboť z výroku rozhodnutí je dostatečně zřejmé, jaké stromy jsou rozhodnutím dotčeny.
16. Mezi žalobcem a žalovaným je dále spor o to, zda je v souladu se zákonem uložení povinnosti pokácet všechny stromy představující potenciální nebezpečí pro dráhu, dále pak spor o to, zda případné nebezpečí pro dráhu vzniklo z důvodu jednání žalobce, a může mu tak být uloženo provést stanovená opatření na svůj náklad.

17. Vlastníci nemovitostí sousedících s železnicí jsou při výkonu svých vlastnických práv omezeni zejména existencí ochranného pásma dráhy, jehož hranice jsou vymezeny dle § 8 zákona o dráhách. Způsoby omezení vlastnického práva jsou následně blíže určeny v § 9 a § 10 zákona o dráhách.
18. Ustanovení § 10 zákona o dráhách ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí ukládal vlastníkům nemovitosti v sousedství dráhy povinnost „*strpět, aby na jejich pozemcích byla provedena nezbytná opatření ke zabrazení sesuvů půdy, padání kamenů, lavin a stromů nebo jejich částí, vznikne-li toto nebezpečí výstavbou nebo provozem dráhy nebo přírodními vlivy; vznikne-li toto nebezpečí z jednání těchto vlastníků, jsou povinni učinit nezbytná opatření na svůj náklad. O rozsahu a způsobu provedení nezbytných opatření a o tom, kdo je provede, rozhodne drážní správní úřad*“.
19. Primárním předpokladem pro možnost postupu dle § 10 zákona o dráhách je existence nebezpečí pro dráhu, v daném případě spočívající v tom, že na pozemku rostou stromy, které mohou do dráhy spadnout a jejichž odstranění, které jednoznačně představuje zásah do výkonu vlastnických práv žalobce, je opatřením, které splňuje požadavek nezbytného rozsahu dle § 2 odst. 3 správního řádu. V projednávaném případě byla prvotním impulsem pro vydání rozhodnutí, že stromy musí být odstraněny, nehoda spočívající v naježdění vlaku na překážku na dopravní cestě dráhy, a to na vyvrácený strom. Následným šetřením SŽDC bylo zjištěno, že se na pozemku žalobce v okolí železnice „nachází stromy (souvislý lesní porost), které jsou svým vzrůstem a dopadovou vzdáleností zdrojem ohrožení dráhy“ (viz čl. 1 správního spisu). Součástí spisového materiálu je dále mapa a fotodokumentace předmětného úseku, nicméně ze spisu nikterak nevyplývá, že by lesní porost byl podroben dalšímu zkoumání, zda jsou stromy ve špatném stavu, či co bylo příčinou pádu dubu do dráhy vlaku. Nabízí se například místní šetření dendrologa, či zadání vypracování znaleckého posudku znalci odpovídající odbornosti. V projednávaném případě však nebyly stromy nijak zkoumány, pouze bylo konstatováno, že jejich prostá existence představuje pro dráhu nebezpečí. Soud si v žádném případě nepřivlasuje odborné dendrologické znalosti, avšak s ohledem na uvedené dospěl k názoru, že byla porušena zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 s. ř., jelikož nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. V dalším postupu správního orgánu spočívající v nařízení odstranění všech stromů, které by vzhledem ke své výšce a vzdálenosti od trati mohly do dráhy železnice spadnout, pak spatřuje soud rovněž porušení § 2 odst. 3 s. ř., neboť správní orgán nezkoumal stav stromů a tedy ani nemohl předložit přesvědčivou argumentaci směřující k závěru, že musí dojít k vykácení všech těchto stromů. Opačný závěr by nutně vedl k absurdnímu důsledku, že musí být vykáceny všechny stromy v okolí všech železnic v České republice, kde někdy došlo k pádu stromu do kolejíště. V tomto ohledu tedy shledal soud žalobu jako důvodnou, neboť správní orgán pochybil ve shromáždění důkazů a jejich následném vyhodnocení v takové míře, že zjištěný skutkový stav nemůže být podkladem pro rozhodnutí. Argumentoval-li žalovaný v rozhodnutí judikaturním závěrem, že nebezpečný může být i zdravý strom, pak je soud toho názoru, že nelze paušálně na základě tohoto závěru dovozovat bez dalšího, že všechny zdravé stromy jsou nebezpečné. K takovému zjištění je nutné zjistit další okolnosti, z nichž se nebezpečí podává (morfologie terénu, stav podloží apod.); takové skutečnosti v řízení zjištěny nebyly.
21. Dále se soud zabýval otázkou, zda by v případě, kdy by připustil, že prostá existence stromů v okolí železnice znamená nebezpečí pro životy a zdraví osob přepravujících se po dráze, bylo takové nebezpečí zapříčiněno jednáním žalobce, a ten by tak byl povinen učinit nezbytná opatření na svůj náklad. Zákon o dráhách v § 10 blíže nespecifikuje, zda má být jednání vlastníků zaviněné, případně zda se má jednat o zavinění ve formě úmyslu či nedbalosti. V kontextu § 2900 a násl. občanského zákoníku může být navíc povinnost odstranění nebezpečí na náklady žalobce založena i pasivitou, tedy prostým opomenutím žalobce jednat dle prevenční povinnosti. Z dokumentu „zápis ze společné pochůzky zástupců Lesy ČR a SŽDC“ vyplývá, že dne 25. 11. 2013 se uskutečnila společná obhlídka předmětné části dráhy, jejímž

předmětem bylo stanovení postupu spolupráce obou subjektů při přípravě těžby porostů za účelem omezení rizik v důsledku pádu stromů do provozované dráhy. Žalobce se při této příležitosti zavázal provést v letech 2014-2020 kácení stromů, které by svým pádem mohly ohrozit drážní dopravu, avšak se zdůrazněním skutečnosti, že plošné vykácení není možné s ohledem na lesní zákon. Podle tohoto zápisu žalobce v předchozích letech dle svého tvrzení postupoval, a ve spolupráci se SŽDC vždy případný zdroj nebezpečí (například nezdravé stromy) na své náklady odstranil. Pokud žalovaný nyní spatřuje jednání žalobce, v důsledku kterého vzniklo nebezpečí pro dráhu, v tom že na pozemku žalobcem obhospodařovaném vyrostly stromy, které by mohly spadnout do prostoru dráhy, pak lze opět konstatovat, že bez zjištění konkrétních okolností, z nichž se nebezpečí pro dráhu podává, nelze po žalobci vykácení lesa na jeho náklady požadovat. Soud považuje zejména s ohledem na výše citovaný zápis ze společné pochůzky žalobce a SŽDC takový závěr za nepřipadný. Jak již bylo řečeno, nebylo provedeno žádné zkoumání spadlého stromu, ani dalších stromů vyrostlých na předmětném pozemku, a nelze tak uzavřít, že žalobce se o vzrostlé stromy nestaral, nemonitoroval jejich stav, a porušil tak svou prevenční povinnost. Zároveň nelze bez dalšího konstatovat hrozící nebezpečí pro provoz dráhy. Naopak je zřejmé, že SŽDC o existenci stromů věděla a jejich plošné vykácení v roce 2013 nepožadovala. S ohledem na takový stav soud shledal žalobní námitku týkající se subjektivní stránky žalobcova jednání důvodnou. Opomenutí žalobce nebylo v řízení prokázáno, a i pokud soud připustí eventualitu, že všechny stromy vymezené v prvostupňovém rozhodnutí musejí být vykáceny, pak za současné úrovně skutkových zjištění nelze dle § 10 zákona o dráhách požadovat provedení stanoveného opatření na náklady žalobce. Takový výklad by znamenal, jak správně žalobce namítá, že každý vlastník lesa sousedícího s dráhou bez dalšího odpovídá za prostou existenci lesa a v případě, že drážní úřad dospěje k závěru, že je třeba jej vykácet, pak bez dalšího zkoumání musí kácení či další opatření provést na své náklady. Takový výklad § 10 zákona o dráhách soud považuje za excesivní. Pokud by soud závěry žalovaného dovedl do důsledku, měly by být lesy v okolí dráhy permanentně udržovány ve stavu bránícímu dopadu jakéhokoliv stromu do jejího prostoru, takové požadavky však zákon na vlastníky lesa neklade.

22. Ohledně žalobní námitky, že žalobce neměl možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, se soud plně ztotožnil s argumentací žalovaného. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V posuzovaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že prvostupňový správní orgán žalobce k vyjádření se k podkladům nevyzval. Nicméně ze spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně se k podkladům rozhodnutí vyjádřila v protokolu o kontrole, kde uvedl, že nesouhlasí s plošným vykácením podél trati, které by bylo v rozporu s lesním zákonem, uvedl ovšem, že v případě „nebezpečných“ stromů, je ochoten vyhovět žádosti SŽDC a povolit jejich pokácení. Další vyjádření v průběhu správního řízení žalobce neposkytl, nicméně z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i z žaloby samotné je patrné, že nadále zaujímá stejné stanovisko. Z uvedeného vyplývá, že fakticky se žalobce k podkladům rozhodnutí měl možnost vyjádřit, byť správní spis postrádá výzvu k učinění takového kroku. Procesní vada je tak nabývá formálního charakteru a nezákonnost rozhodnutí nezpůsobila.
23. Soud s ohledem na veškeré shora uvedené závěry dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a proto postupoval dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se správní orgány, nezvolí-li jiné procesní řešení zahájeného správního řízení, doplní skutkový stav, jak je uvedeno výše, až poté bude možné posoudit, zda je ve vztahu k žalobci možné postupovat podle § 10 zákona o dráhách.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2018

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu